

Een stalletje als landschap

THEATER Met een spektakel dat visueel, tekstueel en muzikaal weet te boeien, breien Josse De Pauw en Kris Defoort een mooi vervolg aan *An old monk*.

JOSSE DE PAUW EN KRIS DEFOORT TRIO, SCENOGRAFIE ANNE MARCQ, PRODUCTIE VAN LOD MUZIEKTHEATER.

A concert called landscape Gezien in NTGent op 10 oktober.

80 van 100

Het komt wat traag op gang, met Josse De Pauw die uit de talloze houten balken en planken op het podium langzaam een kunstwerk in elkaar knutselt, terwijl Nic Thys (elektrische bas), Lander Gyselinck (drums) en Kris Defoort (piano) komen binnendruppelen en zijn artistieke bezigheden muzikaal kracht bijzetten. Het zal uitmonden in een pakkend beeld, een ontwerp van kunstenares en scenografe Anne Marcq. Je herkent hier en daar een kruis, een wankel ladder, een wegwijzer.

In *An old monk*, het vorige stuk dat De Pauw met het Kris Defoort Trio maakte, stond ouder worden centraal. Dit keer draait het om kijken naar het landschap rondom u, wat dat ook is. De Pauw vertrekt van zijn eigen jeugd, toen zijn grootvader op zijn ronde als postbode allerlei voorwerpen opraapte en die in het stalletje achter zijn huis een nieuw leven gaf. Dat stalletje was 'een van de eerste landschappen waarin ik kon verdwijnen', vertelt De Pauw, eens het stuk goed en wel op dreef is. Daar kon hij, in de woorden van filosoof Ton Lemaire 'de eenheid van zichzelf vinden'. En hij kreeg er goede raad: 'Volg uw hart, want het weet beter wat je wilt dan je verstand.'

Maar De Pauw trekt ver weg van zijn heimat, naar Mexico, waar hij in een installatie van een kunstenaar de 'klossen en bobijnen' uit het stalletje van zijn grootvader herkent. Hij citeert rijkelijk, in het Spaans, uit het werk van de Mexicaanse auteur Juan Rulfo, over de tragische figuur Pedro Paramo, die door zijn zoon wordt vermoord. Hij slaat aan het dansen, met een vrouw die 'heupen met hersens' heeft, want die heupen weten hoe ze uw hoofd op hol moeten brengen, zegt De Pauw, heupwiegend op het ritme van alleen maar de drums van Lander Gyselinck.

De muziek is dit keer helemaal door Kris Defoort gecomponeerd, al deed één nummer heel erg aan Thelonious Monk denken – de componist die in *An old monk* de meeste stukken leverde. Net zoals toen is de symbiose tussen de woorden van De Pauw en de muziek van het trio verbazingwekkend.

'I need another world, this one's nearly gone', legt de acteur de vinger op de wonde van vandaag. Hij trekt nog verder, naar het heelal, waar het stuk zijn meeslepende finale kent, ondersteund door de muziek die almaar feller en zelfs *spacy* gaat klinken. En aan het eind vindt De Pauw iets. Wat? 'Een pianist, en hij ziet er nog goed uit. Ik kan hem zeker nog gebruiken.' Een verwijzing naar Kris Defoort, zijn medische problemen en zijn miraculeuze wederopstanding ([DS 5 oktober](#)). Aan deze voorstelling te zien en te horen is Defoort weer helemaal terug. Mooi.

PETER DE BACKER